

Det er jo ikke det, det handler om. Det handler om de direktiver. Vi kunne også have en anden model for åbenhed. Man kunne også have en førstebehandling af alle direktiver her i salen, så man ad den vej havde referatført, hvad de enkelte partier mente om de enkelte forslag. Det er noget, Dansk Folkeparti tidligere har fremført, og det vil vi da gerne fremføre igen ved den her lejlighed.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Europaudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

10) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 83:

Forslag til folketingsbeslutning om dansk veto imod EU's direktiv om aktindsigt.

Af Keld Albrechtsen (EL) og Søren Kolstrup (EL).

(FremSAT 1/2 2000).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen):

Jeg glæder mig til, at vi igen i fuld offentlighed kan diskutere et vigtigt EU-anliggende her i salen og ikke i et udvalg. Danmark har mere end nogen anden presset på for at styrke borgernes adgang til akter i EU. Der er sket en række fremskridt. De gældende regler blev til, ikke mindst efter dansk pres, og senest med Amsterdamtraktaten, hvor retten til aktindsigt blev indskrevet. I praksis er der sket fremskridt. Omkring 90 pct. af alle anmodninger om aktindsigt besvares i dag positivt.

I december 1999 tog Danmark sammen med Sverige initiativ til et udspil om åbenhed og

aktindsigt. Det indeholdt en række konkrete forslag til nye regler om aktindsigt. Det har givet resultat. Kommissionens forslag indeholder mange af de forbedringer, som vi har foreslået.

Kommissionens forslag lægger op til en række konkrete fremskridt for åbenheden i EU. Kommissionen foreslår, at der skal være mulighed for at få indsigt i alle dokumenter, der indgår i EU-institutionernes arbejde. Efter de gældende regler gives der kun aktindsigt i dokumenter, som institutionerne selv har udarbejdet. Her foreslås der altså aktindsigt i alle dokumenter, hvilket er meget væsentligt.

Med forslaget kan EU-institutionerne ikke mere tilbageholde en hel rapport, blot fordi der enkelte steder i rapporten er fortrolige oplysninger; så meget som muligt af rapporten skal udleveres og kun reelt fortrolige oplysninger kan tilbageholdes. Det vil sige, at princippet om ekstrahering, som kendes fra de danske regler, er medtaget i forslaget. Her betrædes i EU-sammenhæng nyt land.

Det er også fremskridt, at hver institution skal oprette et offentligt dokumentregister. Uden et register er man som borger ofte henvist til at lede i blinde. Kun Ministerrådet har i dag et sådant register.

Forslaget sikrer også, at arbejdet i de flere hundrede komiteer, der bistår Kommissionen med at vedtage retsakter, nu kommer frem i lyset. Dokumenterne i disse komiteer bliver nu omfattet af aktindsigt. Det kaster lys over beslutninger, der vedrører borgerne, f.eks. inden for fødevareresikkerhed.

Jeg anser disse forbedringer, som er indbygget i Kommissionens udspil, for at være virkelig væsentlige, men det er samtidig klart, at der efter Danmarks opfattelse bør ske en række forbedringer af Kommissionens forslag, og det gælder især undtagelserne fra aktindsigt. Det er artikel 4 i Kommissionens forslag.

Hensyn til beskyttelse af særlige interesser er en nødvendig del af reglerne om aktindsigt, og det gælder også de danske regler. Regeringen lægger afgørende vægt på, at begrænsningerne er klare og velbegrundede, og her er Kommissionens forslag ikke godt nok. Kommissionen har i sit forslag forsøgt at præcisere de gældende undtagelser fra aktindsigt. Efter Kommissionens opfattelse er forslaget først og fremmest en beskrivelse af gældende praksis, hvor – som nævnt – langt de fleste anmodninger imødekommes. Fra dansk side finder vi imidlertid, at den gældende praksis på en række punkter

ikke er god nok. Derfor skal der ske forbedringer af Kommissionens forslag på dette punkt.

Også når det gælder definitionen af de dokumenter, der er omfattet af de nye regler, skal der ske forbedringer. Definitionen skal være klar og præcis.

Disse synspunkter vil vi arbejde for i de kommende forhandlinger. Vi står langt fra alene. Det ved vi allerede nu. Bl.a. har EU's Ombudsmand givet udtryk for nogle af de samme bekymringer, som jeg her giver udtryk for, men samtidig er der da grund til at anerkende de fremskridt, de konkrete fremskridt, der også ligger i forslaget. Kommissionen har taget ved lære.

Det samlede forslag skal nu drøftes mellem Europa-Parlamentet og Ministerrådet. Vi skal derfor i Ministerrådet og sammen med Europa-Parlamentet benytte lejligheden til at følge positivt op på forslaget og sikre bedre regler for borgernes adgang til aktindsigt i EU.

Regeringen vil deltage meget aktivt i disse drøftelser. Det gør man jo ikke ved på forhånd at proklamere et veto, det må jeg sige, rent bortset fra, at der jo i denne sag ikke er tale om veto, da det skal vedtages, så det kan jeg ikke på nogen måde være med til; det ville være at ødelægge vores forhandlingsposition og gøre det umuligt for os at nå de øvrige fremskridt, vi gerne vil.

Vi ville jo i øvrigt træde os selv så grundigt over tærne, fordi de fremskridt, der ligger i det nuværende forslag, fik vi så ikke gennemført. Og jeg må sige, at det er en sådan alt eller intetholdning, som jo ofte er det godes værste fjende. Hvis vi fulgte forslagsstillernes råd, så afskar vi os på forhånd fra de fremskridt, som er indeholdt i kommissionsforslaget, og det ville da være helt meningsløst.

Per Kaalund (S):

Socialdemokratiet har alle dage støttet åbenhed og gennemsigtighed, og det er efter vores opfattelse afgørende for tilliden til EU's institutioner – det være sig Parlamentet, Rådet, Kommissionen eller alle andre institutioner – og derfor er det da også rart at konstatere, at Danmark til stadighed sammen med andre EU-lande har presset på for at få forbedringer i forhold til aktindsigten. Amsterdamtraktaten er et godt eksempel på resultater i den retning. Her er det indskrevet. Og så sent som i december måned sidste år fremlagde Danmark sammen med

Sverige et initiativ om åbenhed og aktindsigt i EU.

Der ligger nu et forslag til en forordning på de områder, og der er, som udenrigsministeren nævnte, klare forbedringer i forhold til de hidtil gældende regler. I øvrigt står der i Kommissionens forslag: »at medlemstaternes lovgivning vedrørende aktindsigt har speciel god praksis i de nordiske lande, som har en lang tradition for åbent at fremlægge deres dokumenter for offentligheden.« Det vil sige, at man har taget hensyn til de nordiske traditioner og lovgivninger på disse områder.

Forbedringerne, som kommer, indeholder bl.a., at som udgangspunkt skal alle dokumenter om EU-institutionerne være undergivet aktindsigt. Det gælder også indgående post. Og tilsvarende er hidtidige undtagelser, klassificerede oplysninger og dokumenter ikke opretholdt i det nye forslag. Det er også en forbedring.

Yderligere skal der i hver institution oprettes et offentligt dokumentregister, og endelig kommer komiteerne i stor stil også ind under aktindsigt.

Yderligere forbedringer, som også udenrigsministeren har påpeget, er nødvendige, og vi er sikre på, at den danske regering vil forhandle sig frem til forbedringer af det forslag, der ligger nu. Vi har tiltro til det, og vi kan ikke anbefale et veto i denne sag her. Vi mener, at der er både tid og plads til forbedringer.

Som sagt: Socialdemokratiet er imod forslaget, som er fremsat af Enhedslisten, og jeg har lovet at meddele, at det er den radikale gruppe også.

Charlotte Antonsen (V):

I Venstre synes vi, at Kommissionens forslag er et skridt i den rigtige retning, altså et skridt i retning af mere åbenhed. Vi er for så vidt tilfredse med det skridt, der er taget, men det er klart, at vi ønsker også i tråd med det, regeringen er inde på, at der bliver endnu mere åbenhed om og aktindsigt i, hvad der foregår i EU. Vi tror generelt på, at jo mere, man ved om EU, jo mere positiv bliver man. Det er klart, at der er visse begrænsninger, alting skal ikke nødvendigvis offentliggøres.

Det her med på forhånd at sige nej – man kan jo ikke begynde at tale om veto i denne her sag, for der er jo ikke tale om vitale anliggender for Danmark – til et forslag, hvor beslutninger skal træffes med kvalificeret flertal, er jo det samme som at spille sig alle kort af hænde, altså at man ikke har indflydelse på noget som helst. Det vil

i hvert fald være en dårlig idé, hvis vi skal tage yderligere skridt i retning af mere åbenhed.

Pia Christmas-Møller (KF):

Det er lidt ærgerligt, at Enhedslisten også med dette forslag kommer med en meget fin intention og så alligevel peger på nogle instrumenter, som ikke vil kunne indfri den fine intention, som vi jo ellers kan være meget enige om.

Det Konservative Folkeparti er meget optaget af, at vi får større åbenhed i EU, at vi får bedre aktindsigt, fordi det kan give os en styrkelse af demokratiseringen i EU. Det er en nøgle, der er meget central. Der er vi altså fuldstændig enige med Enhedslisten.

Det, der er lidt ærgerligt, er, at Enhedslisten ikke vil prøve at gå konstruktivt ind i arbejdet for at få aktindsigten så optimal som muligt. Jeg snakker om, at vi skal komme med et veto i forbindelse med Europa-Kommissionens forslag til direktiv om aktindsigt, og det er helt galt set med konservative øjne.

Forslaget er på en række områder en klar forbedring af forholdene i forhold til den nuværende situation, men det er ikke godt nok – det er sandt – og dér er vi enige med Enhedslisten. Og da foretrækker vi altså så langt udenrigsministerens metode til at få det forbedret frem for Enhedslistens idé om, at vi nu skal bruge veto-retten.

Det korte af det lange er, at vi er meget enige i intentionen, nemlig at vi skal have forbedrede regler om aktindsigt i EU og også forbedrede regler i forhold til det forslag, som Kommissionen har lagt frem, men metoden, ja, dér er vi altså ikke enige med Enhedslisten.

Vi må afvise forslaget og give fuld tilslutning til den strategi, som udenrigsministeren skitserede for et øjeblik siden.

Knud Erik Hansen (SF):

Det har længe været et folkeligt krav, at vi skulle have nye regler om åbenhed i EU, og det er også fuldt forståeligt, fordi organisationen jo med rette har været anset for at være og har været meget lukket. Så skulle der så komme nye regler med Amsterdamtraktaten, hvor man indfører den nye artikel 255, og ifølge den skulle alle borgere, fysiske og juridiske personer, have ret til aktindsigt i dokumenter fra Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen. Det er godt.

Og så har vi så fået et udspil nu, som indeholder nogle forbedringer, men som også – og

det er jo så det afgørende – indeholder nogle undtagelser. Det, der er afgørende, når vi snakker om åbenhed, er: Hvornår kan der lukkes? Kan der lukkes, hvor der er kritiske spørgsmål? Det er ofte dér, offentligheden har en stor interesse, men hvor der kan være problematiske emner, som en administration ikke ønsker frem i offentligheden. Og her ser vi, at der er så mange undtagelser i forslaget, og at de er så uklart formulerede, at det må vække til ganske store bekymringer.

Der er bestemmelser som undtager med henvisning til almenvellet. Man kan afvise at udlevere materiale med henvisning til, at det kan skade institutionernes optimale funktionsevne. Der er andre generelle, meget uklare anvisninger på, hvornår man kan udelukke et dokument fra at blive udleveret, og det er bekymrende.

Der er også regler, som siger, at tredjepart og de enkelte lande kan nægte, at deres materiale bliver offentliggjort.

Så undtagelserne er faktisk omfattende, og dér er jeg enig med udenrigsministeren i, at det må vække bekymring, at EU's Ombudsmand faktisk har følt sig foranlediget til at gå ind i den her debat og offentliggøre et debatoplæg i internationale aviser, hvor han skriver: »Skulle det ske, at Europa-Parlamentet og Rådet antager Kommissionens forslag, vil der sandsynligvis ikke være ét eneste dokument i EU's besiddelse, der ikke legalt vil kunne holdes tilbage for offentligheden.« Det er et alvorligt udsgn. Og det betyder faktisk, at hvis der er konflikt, så kan man finde en regel, som gør, at man kan holde et dokument tilbage. Så der er god grund til at kigge videre på det, der ligger nu.

Der er også den lidt uklare bestemmelse om, at de enkelte lande ganske vist skal følge deres egne regler om aktindsigt, men de skal alligevel tage hensyn til ikke at overtræde disse regler, der nu kommer fra EU. Hvad betyder det i praksis? Betyder det i praksis, at man kan tvinge lande, der har en større åbenhed, til i højere grad at være lukkede?

Vi synes, det er bekymrende læsning. Og jeg forstod sådan set også på udenrigsministeren, at han faktisk også synes, at der var alvorlige mangler omkring undtagelserne, og at regeringen er meget åben over for at følge det videre og gerne vil have det ændret. Og med det udsgn synes jeg, at det ser ud til, at vi faktisk godt kan få en god drøftelse i Europaudvalget og også følge sagen i Europaudvalget med henblik på at få disse undtagelser strammet ganske

meget op, således at det bliver klart, at det bliver nogle legitime undtagelser, der kan fritage administrationen for at udlevere et dokument, således at man ikke i konfliktsituationer kan undlade at udlevere dokumenter.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Når det skal vurderes, om forslaget til direktiv om aktindsigt er tilfredsstillende, så handler det naturligvis om, hvilke undtagelsesmuligheder der er, for at der er aktindsigt som den altovervejende hovedregel.

Det, der er afgørende, er naturligvis de enkelte institutioners mulighed for at undtage, fordi dér, hvor der kunne være en interesse i at undtage fra aktindsigt, er jo lige præcis dér, hvor det kan gøre ondt, at noget kommer frem. Derfor må det være sådan, at den enkelte borger og institution m.v., der ønsker at få indsigt, har et retskrav på at få den indsigt, naturligvis også i sager, hvor det kan gøre ondt på EU-institutionerne, og derfor skal der være nogle meget præcise formuleringer, der giver tryghed for, at man har krav på aktindsigt.

Det, der så er spørgsmålet, er jo, om det direktivforslag, der nu foreligger, giver en forbedring eller en forværring af den retspraksis, der er udviklet på baggrund af den adfærdskodeks, der allerede findes på området. Her må jeg give forslagsstillerne ret i, at noget kan tyde på, at det nuværende direktivforslag forringer retsstillingen, eller at der kan være en risiko for det, i og med at der i direktivforslaget findes en lang række undtagelser fra muligheden for aktindsigt. Der er nogle meget flotte ord, men også nogle finurlige muligheder for, at man netop dér, hvor det gør ondt, og hvor det er nødvendigt at have et retskrav på aktindsigt, i virkeligheden kan gøre undtagelser.

Jeg synes, at dette forslag er godt at have liggende. Det er en glimrende anledning til, at vi i Europaudvalget kan følge arbejdet med direktivet og få stillet op, hvordan direktivet bliver i forhold til den retspraksis, der nu har udviklet sig på baggrund af den adfærdskodeks, der findes, og så må vi i den sidste ende selvfølgelig vurdere, om det er en forbedring eller en forværring.

Er der tale om en forbedring, hvis vi skønner det i den sidste ende, skal vi selvfølgelig stemme for direktivforslaget og give regeringen mandat til det. Men ellers kan det blive aktuelt at få beslutningsforslaget i salen igen til en endelig afstemning. Det er nok et af de forslag,

som kan ligge stille og i givet fald blive fremmet til behandling her i salen igen, hvis sagen om direktivet ikke går, som vi håber. Men hvis den gør det, er det klart, at dette beslutningsforslag så ikke længere har den helt store relevans.

Mimi Jakobsen (CD):

CD er jo ganske enig i de synspunkter, der har været fremført af stort set alle andre ordførere og ikke mindst af udenrigsministeren, for vi tror, der er tale om et fremskridt med det forslag, der er kommet. Vi skal gerne videre, og vi vil gerne ønske udenrigsministeren al mulig god vind med det.

Jeg er overbevist om, at Kommissionen efter de senere års begivenheder er fuldstændig klar over, at nu skal der ske et eller andet voldsomt. Det er klart, at der er kulturelle, traditionelle og administrative forskelle mellem landene, og at visse sydeuropæiske lande ikke har den samme tradition for åbenhed, som vi har, og et andet syn på, hvad der bør lægges frem til offentlig debat. Det er der ikke noget mærkeligt i, og det er sikkert ikke udtryk for ond vilje, men bare for en helt anden administrativ tradition. Den skal vi ønske udenrigsministeren alt muligt held til at få nedbrudt og til at komme så langt som overhovedet muligt.

Også for CD er det selvfølgelig afgørende, at de undtagelser, der måtte være brug for, er præcise og overskuelige og ikke kan bruges til hvad som helst, men har klare og forståelige interesser i sig.

Jeg vil også sige – og det er måske lidt ondskabsfuldt, men sådan er det nu ikke ment – at udenrigsministeren forhåbentlig kan komme så langt i bestræbelserne, at vi kan få begrænset det antal tilfælde, hvor modstanderne, som vi nu har hørt i 26 år, tilfældigvis under en afstemning lige er kommet i besiddelse af et fortroligt stykke papir eller en dagsorden til et eller andet møde. Det er de nemlig altid, og det er, fordi der har siddet en eller anden fuldmægtignoksagt et eller andet sted og har lavet nogle kruseduller på et stykke papir, og så hedder det sig, at EU har planer om det og det. Den har vi stort set hørt i 26 år, og jeg vil ønske udenrigsministeren alt muligt held og lykke med at få de fuldmægtignoksagter sat under offentlig forvaltning, så vi alle sammen kan følge med i, hvad der sker. Så kan det være, de var færdige med at tænke alle de dumme tanker, som aldrig bliver til noget alligevel.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil bare spørge fru Mimi Jakobsen, om hun sådan lige på stående fod kan komme i tanke om nogle af de planer, som gennem tidernes løb er blevet afsløret af unionsmodstanderne, men som ikke er blevet gennemført.

Det, fru Mimi Jakobsen sagde, var egentlig interessant, for jeg kom til at tænke på: Er der virkelig nogen, der ikke er blevet gennemført endnu? Det kan godt være, at nogle er under gennemførelse, men jeg tror ikke, vi tjener nogen debat ved at bilde os selv og hinanden ind, at de planer, der ligger i EU, ikke bliver gennemført. Det uhyggelige ved dem er, at de faktisk plejer at blive gennemført, endda i lidt højere grad, end der stod i dem i første omgang.

(Kort bemærkning).

Mimi Jakobsen (CD):

Når jeg tænker på alle de påstande, der har været fremme i de 26 år om, at nu skal Danmarks suverænitæt afgives på de og de områder – som regel områder, hvor vi aldrig nogen sinde selv har skabt suverænitæt – og når jeg tænker på alle de påstande, der har været fremme om, at nu bliver det danske velfærdssamfund undergraved, og vi nærmer os den sociale massegrav, og vi skal ned på nogle niveauer, som er det værste af det værste, osv. osv., må jeg sige: Ja, der er mange af de skræmmebilleder, som man herhjemme har forsøgt at pådutte EU og EU's intentioner – herunder den bagatel, der hedder Europas Forenede Stater, som heller ikke er under gennemførelse – som aldrig er blevet til noget. Der er mange eksempler på, at man i 26 år har forsøgt at fortælle danskerne, at vi var direkte på vej mod afgrunden og mod ophør af eksistens som et folk med national selvstændighed, og jeg ved ikke hvad. Men mig bekendt er danskheden rigelig stor for tiden.

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):

Ordføreren for forslagsstillerne, hr. Keld Albrechtsen.

Keld Albrechtsen (EL):

Man sagde i mange år, at der ikke skulle være nogen Europahær, men nu kommer der en Europahær. Man har også sagt, at der ikke skulle være social harmonisering, men nu ligger forslagene om flertalsafgørelser på social- og arbejdsmæssige områder på bordet til rege-

ringskonferencen. Vi får en generel debat om alle de spørgsmål, men grunden til, at vi har foreslået et ret kraftigt skridt, nemlig et veto, er jo, at den forhandlingstaktik, som regeringen har tilrettelagt i denne sag, desværre ser ud til at slå fejl.

Problemet er jo – og det vil jeg godt bede ministeren bekræfte – at forhandlingspositionen set fra et dansk-svensk synspunkt er meget dårlig i denne sag. Store sydeuropæiske lande er ikke tilhængere af og vil ikke acceptere større åbenhed end den, der ligger i Kommissionens forslag, og jeg har endda hørt forlydender om, at Kommissionen har forsøgt at komme så langt, som franske og tyske interesser overhovedet kunne holde til. Vores forslag bygger altså på en meget præcis bedømmelse af forhandlingspositionen, og vores vurdering er, at hvis der overhovedet skal opnås fremskridt, skal der altså sendes ret kraftige advarselssignaler til de andre lande. De skal have at vide, at hvis man agter at vedtage noget, der ligner det, Kommissionen har fremlagt, anser Danmark det for at være en bedre situation at beholde den nuværende retspraksis.

Det kan man selvfølgelig være uenig i, og ministeren har en meget optimistisk tro på, at han uden at komme med dette advarselsskud kan opnå fremskridt i løbet af forhandlingerne. Jeg ved ikke, hvad ministeren bygger den tro på, for med det kendskab, jeg har til sagen, og ifølge dem, jeg har talt med fra andre lande, tyder det altså på, at det endda kan blive et problem at fastholde det makværk af et forslag, som Kommissionen har fremsat. Det er årsagen til, at vi har valgt en anden vej og foreslår en anden forhandlingsstrategi end den, regeringen har lagt op til.

Regeringen og Enhedslisten er enige om, at der må ske afgørende forbedringer af det forslag, Kommissionen har stillet, for at det kan blive acceptabelt; det er vi jo enige om. Men jeg tror faktisk ikke, vi er enige i bedømmelsen af forslaget. Ministeren hævder jo, at det alt i alt er et fremskridt, men jeg er mere enig i de bemærkninger, som hr. Knud Erik Hansen og hr. Thulesen Dahl har fremført, nemlig at der er en risiko for, at forslaget kan vise sig at indebære en forringelse i forhold til den retspraksis, som er opstået bl.a. på baggrund af The Guardian-sagen osv.

Når det er sådan, skyldes det jo de alvorlige gummiparagraffer, som Kommissionens forslag er smækfyldt med. En af gummiparagrafferne

er, at materiale, der kommer til Kommissionen fra tredjepart, altså f.eks. fra Danmark eller fra en stor virksomhed, kun er offentligt, hvis den pågældende part selv ønsker det. Det vil betyde, at en meget, meget stor del af det materiale, der burde være offentligt, ikke kan blive det. Det er noget, jeg vil kalde en lobbyistparagraf, for den er jo simpelt hen skruet sammen af hensyn til de store lobbyistorganisationer og de store, multinationale virksomheder, som på den måde kan sende et papir til Kommissionen og forlange det hemmeligholdt, når det kan have betydning for f.eks. at udelukke grønne organisationers muligheder for at følge med i de sager, som er under opsejling.

Derfor vil dette direktiv blive et stærkt instrument for de store lobbyister og for de store selskaber, især sammenholdt med, at Kommissionen jo selektivt udleverer dokumenter efter forgodtbefindende til udvalgte parter, altså til de samme lobbyister. Man har nemlig i EU ligesom i Danmark det problem, at der arbejdes med det, der i USA kaldes selektiv information, dvs. at man giver information til nogle uden for Kommissionen, men uden at vi andre har ret til at se det. Det er mig bekendt i strid med forfatningen i USA: Hvis et dokument er tilgængeligt for nogle i USA, så er det tilgængeligt for alle.

Den kombination af, at der er mulighed for, at folk, som sender papirer ind, kan kræve dem hemmeligholdt, og at Kommissionen samtidig kan udlevere papirer til nogle, men nægte at udlevere dem til andre, gør, at dette direktiv er skræddersyet til storkapitalen, mens det derimod vil blive et instrument til at holde mindre magtfulde kræfter væk fra indflydelse. Derfor er det i den forstand et ægte kapitalistdirektiv, der her er tale om.

Derudover har det et hav af gummiparagrafer og muligheder for undtagelser. En af dem er, at det bliver næsten umuligt at få udleveret det, som Kommissionen vil betegne som internt materiale. I Danmark er det jo sådan, at her kan myndigheder også undtage internt materiale i langt højere omfang, end de burde kunne, men det kræver dog en konkret begrundelse. I Kommissionen, hvor en stor del af lovprocessen pr. definition er intern, betyder det altså, at man stort set efter forgodtbefindende kan holde pa-

pirerne hemmelige, og i modsætning til den nuværende situation vil man ikke kunne opnå ret meget ved Domstolen. Når først direktivet er vedtaget, er Domstolen nemlig nødt til at dømme efter det og ikke efter den hidtidige retspraksis.

Nu bliver Enhedslistens forslag om et veto jo ikke vedtaget, og det vil sige, at Danmark stiller op i en noget sølle forhandlingsposition uden rigtig at have krudt i bøssen. Ministeren skal komme med hatten i hånden og bede de andre lande så mindeligt, om der ikke kan ske nogle forbedringer, og det bliver en lang og trang vej. Vi skal nok støtte ministeren alt, hvad vi overhovedet kan med hensyn til de forbedringer, han trods alt måtte forsøge at få igennem, men hvis han på forhånd stiller de andre lande i udsigt, at det her kan de godt slippe af sted med at få vedtaget, bliver resultatet altså meget ynkeligt. Det tror jeg også ministeren selv godt ved, for han kender jo bedre end nogen den meget, meget dårlige forhandlingssituation, der foreligger.

Derfor synes jeg også, der var megen fornuft i det, hr. Thulesen Dahl sagde om fremgangsmåden i Europaudvalget: at vi nu følger op og får en redegørelse for, hvor der er muligheder for at opnå forbedringer, hvor Danmark kan sætte ind, og hvor kræfterne bør koncentreres, så også vi kan følge med i, hvis det ikke går, som det skal, og så tage en debat om det på et senere tidspunkt, hvis ministerens bestræbelser går i stå. Det synes jeg var fornuftigt, og jeg vil i hvert fald medvirke til i udvalget, at vi får den fremgangsmåde.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Europaudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

11) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 99:

Forslag til folketingsbeslutning om genåbning af EU's Dagsorden 2000.

Af Keld Albrechtsen (EL) og Søren Kolstrup (EL).

(Fremsat 22/2 2000).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Udenrigsministeren (Niels Høvelg Petersen): Regeringen kan selvfølgelig ikke støtte forslaget. Dagsorden 2000 var – alt taget i betragtning – et godt resultat, som der er grund til at være tilfreds med. Der er områder, hvor vi gerne ville være gået længere, men generelt var det et godt kompromis.

Lad mig nævne nogle af elementerne, som vi ville risikere at sætte over styr, hvis vi sådan opsagde det resultat, der var nået.

Vigtigt er det, at der blev afsat penge til udvidelsen. Nu er hr. Keld Albrechtsen jo ikke tilhænger af EU's udvidelse, så det er selvfølgelig ikke så interessant for hr. Keld Albrechtsen, at der er afsat 55 mia. euro i perioden frem til 2006 til nye medlemslande. Der er tale om en fordobling af den såkaldte førtiltrædelsesstøtte, altså af midler, man bruger til at støtte kandidatlandene. Der blev skabt rum til disse udgifter inden for de udgiftslofter, som var aftalt. Der blev reformer på landbrugsområdet, herunder prisreduktioner på 15-20 pct. Skal man sætte det over styr?

Vi havde ønsket en endnu højere grad af markedsorientering, men det er da ikke nogen grund til at sætte de forandringer, de forbedringer på landbrugsområdet over styr.

På strukturfondsområdet opnåede vi en koncentration af støtten til de dårligst stillede områder på bekostning af nogle af de bedre stillede områder. Vi fik indført obligatoriske miljøbestemmelser knyttet til de direkte landbrugsstøtteordninger, også krav om, at der forud for hvert strukturfondsprojekt skal foretages en vurdering af miljømæssige konsekvenser.

Vi har i regeringen den opfattelse, at Dagsorden 2000 var det bedst mulige forhandlingsresultat. Det vil være udsigtsløst at genåbne det, og det ville være skadeligt, hvis det skete.

Claus Larsen-Jensen (S):

Udenrigsministeren har igen, for jeg ved ikke hvilken gang i dag, på fremragende vis givet udtryk for de synspunkter, der også er dækkende for Socialdemokratiet, så jeg vil nøjes med på nuværende tidspunkt at tilslutte mig udenrigsministerens ord på vegne af Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre.

Charlotte Antonsen (V):

Venstre mener også, at Dagsorden 2000 var et skridt i den rigtige retning. Det er da klart, at man på længere sigt skal have en yderligere liberalisering dels via WTO, dels via EU, og det vil vi også støtte, men vi skal da altså ikke genforhandle Dagsorden 2000 med risiko for, at man faktisk får et dårligere resultat end det, vi fik.

Pia Christmas-Møller (KF):

Der er mange måder, hvorpå man kan forsøge at kaste grus i maskineriet. Her er endnu et eksempel på, hvordan Enhedslisten gerne vil forsøge at kaste grus i maskineriet. Det kan næsten ikke forstås på anden måde.

Hvis vi begyndte at genåbne EU's Dagsorden 2000, jamen hvad kunne det ikke føre til af tilbagerulninger og nye problemer?

Jeg er nødt til at sige det meget kort, men til gengæld præcist: Vi siger nej tak til Enhedslistens forslag. Vi mener ikke, at det er det, der skal til. Tværtimod drejer det sig om at fastholde de resultater, som vi rent faktisk fik i Dagsorden 2000, og på det grundlag arbejde videre for yderligere liberalisering, for yderligere forbedringer.

Knud Erik Hansen (SF):

Vi kan ikke støtte Enhedslistens forslag, præcis som det ligger nu, men vi kan godt støtte, at der faktisk ligger nogle problemer gemt i de problemstillinger, som forslaget rejser.

Det er klart, at udvidelsen indebærer en ganske stor økonomisk opgave for EU, som også vil medføre nogle ændringer i de pengestrømme, der går gennem EU, og når man skal snakke om det, er det klart, at så kan man ikke undgå at snakke om penge til landbrug og også til strukturfondene. De er ubetinget den største udgift, som EU har, og det er dem, der er brug for nogle ændringer på.

Det fik vi så med Dagsorden 2000. Man nåede et stykke af vejen med problemerne, men man efterlod faktisk også nogle gevaldige pro-